

LBRIS

We know
books

Diana Hideg

Pe larg...
despre spiriduși

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2026

Cuprins

Pentru cititorii care deschid seria aici.....	5
Cu mulți, mulți ani în urmă	17
Să facem cunoștință cu tatăl	21
În căutarea Mamei.....	33
Setibă și lacul lui.....	57
Ecouri de demult: Cu mult timp în urmă... sau hai să ne mai distrăm cu un intermezzo.....	75
Din nou pe drum.....	81
La un drink cu Sfânta Duminică.....	91
În drumeție cu Sfânta	101
Înapoi la origini	111
Să facem istorie	117
Deci, care e faza cu cojoacele.....	125
Să mai cadă câteva cojoace	135

O întâlnire mai puțin obișnuită.....	141
Mușuroiul de furnici.....	145
De vorbă cu tine... și cu spiridușul....	157
O nuntă regală... ..	163
...și o trezire dură.....	167
După un an.....	175
Acasă... în vremea noastră.....	181

Pentru cititorii care deschid povestea de aici

Unele povești încep cu o întrebare. Altele încep cu o întâlnire. Povestea aceasta a început într-o grădină.

Ela și Cireșica

Ela, o fată de doisprezece ani, a descoperit într-o zi că lumea este mult mai mare decât pare la prima vedere. În grădina bunicii sale, printre flori, fluturi și pomi înfloriți, a întâlnit o ființă pe care majoritatea oamenilor nu o pot vedea: o zână.

O cheamă **Cireșica** și este născută primăvara, într-un cireș. Ca toate zânele, numele și puterile ei sunt legate de momentul și locul nașterii.

De atunci, Ela a descoperit o altă dimensiune a lumii. Natura ascunde o mulțime de ființe vechi și misterioase: zâne, spirite ale pădurii, creaturi ale apelor și personaje despre care oamenii au spus povești de sute de ani.

Mihai și Conița

În timpul unei tabere la munte, Ela l-a întâlnit pe **Mihai**, un băiat care trăiește în Poiana Brașov și care iubește muntele și pădurea.

Acolo a apărut și o altă zână: **Conița**, născută iarna, într-un pin. Ea îl urmărea pe Mihai de multă vreme, convinsă că el este omul cu care destinul ei este legat.

Cu ajutorul Elei și al Cireșicăi, cei doi au reușit să se întâlnească. De atunci, Ela și Mihai știu un secret pe care foarte puțini oameni îl cunosc: lumea noastră este doar o parte din poveste.

Luca și Stuf

Mai târziu, într-o tabără de vară la Tulcea, Ela și Mihai au întâlnit un alt băiat: **Luca**. Luca era mai mare decât ei și părea, la început, destul de sceptic.

Nu credea în zâne și nici în povești despre magie. Pentru el, lumea era simplă și logică.

Dar Ela și Mihai știau deja că uneori lucrurile care par imposibile sunt doar lucruri pe care încă nu le-am descoperit. Ei i-au spus lui Luca un secret. I-au spus că fiecare copil poate avea o ființă magică alături de el. Și că, undeva, aproape, îl așteaptă și pe el cineva. Un spirit al naturii pe nume **Stuf**.

La început, Luca a râs. Era convins că prietenii lui glumesc. Dar, într-o noapte, într-un luminiș plin de licurici și creaturi magice, ceva s-a schimbat. Luca a început să creadă. Și, în clipa aceea, Stuf s-a arătat.

Spiritul naturii care îl așteptase cu răbdare atâta timp s-a așezat pe umărul lui, iar Luca a înțeles că viața lui nu va mai fi niciodată la fel.

De atunci, cei trei copii și zânele lor au devenit o echipă.

Dar lumea magică nu terminase încă surprizele.

Andrei și Frâncușa

Într-o zi, Ela a aflat despre un băiat mai mic, pe nume **Andrei**. Zâna lui îl aștepta de multă vreme. O chema **Frâncușa** și era o zână a toamnei, născută

în vie, într-un loc unde strugurii se coc în fiecare an, sub soarele cald de septembrie. Frâncușa știa că Andrei este omul ei. Doar că băiatul nu era pregătit.

Când zâna i s-a arătat pentru prima dată, Andrei s-a speriat și a fugit. Pentru el, totul părea un vis sau o nălucire. Ela, bunica Florica și Paula au pornit atunci să-l ajute. L-au găsit pe Andrei obosit și speriat, ascuns sub un copac, fără să înțeleagă ce i se întâmplă. Cu multă răbdare și blândețe, au reușit să-l liniștească. Și, încet, Andrei a început să accepte ceea ce vedea. Când s-a uitat din nou în jur, a văzut-o pe Frâncușa. Zâna lui.

Cei doi s-au privit pentru prima dată cu adevărat, iar lumea magică a mai făcut un pas spre cea a oamenilor.

Multă vreme, lumea oamenilor și lumea magică au fost despărțite de o barieră invizibilă, numită **Vălul**. Era alcătuit din patru straturi și ținea cele două lumi separate, astfel încât oamenii aproape că uitaseră de existența zânelor și a spiritelor naturii.

De fiecare dată când un copil și o zână s-au întâlnit și au devenit prieteni, un strat al Vălului a căzut: Ela și Cireșica au fost începutul. Apoi Mihai și Conița. Luca și Stuf. Andrei și Frâncușa.

Fiecare prietenie a deschis puțin mai mult poarta dintre lumi.

Nu toți își doreau însă această schimbare. **Moirele**, ființe vechi care erau însărcinate cu păstrarea unei anumite ordini în lume, au încercat să oprească această transformare. Dar copiii și zânele nu au renunțat.

Prin curajul lor, prin prietenie și prin faptul că au ales să creadă unii în alții, ultimul strat al Vălului a căzut.

Iar în acel moment, ușa dintre lumi s-a deschis. Lumea magică nu mai era ascunsă. Oamenii puteau să o vadă din nou.

O echipă neașteptată

Acum, lucrurile sunt diferite.

Ela, Mihai, Luca și Andrei nu mai sunt doar niște copii obișnuiți. Sunt Binecuvântații, Rupătorii de Val.

Fiecare dintre ei are alături o ființă magică: Cireșica, Conița, Stuf și Frâncușa.

Împreună descoperă o nouă lume. O lume în care pădurile au spirite, apele au protectori, iar zânele sunt trimise de un vechi consiliu pentru a avea grijă

de echilibrul dintre oameni și natură. Dar fiecare descoperire aduce și noi întrebări. Și, uneori, fiecare răspuns deschide o nouă aventură. Iar povestea care urmează începe exact din acest punct.

Personajele povești

Ela

O fată curioasă și curajoasă, care a descoperit că magia există pentru cei care știu să privească lumea cu inimă deschisă.

Cireșica

Zâna Elei. Este născută primăvara, într-un cireș, și are energia și bucuria anotimpului ei.

Conița

O zână de iarnă, născută într-un pin. Este statornică, calmă și protectoare, iar destinul ei este legat de Mihai.

Mihai

Un băiat care trăiește la munte și iubește natura. Deși la început nu știa că există o lume magică, viața lui se schimbă când o întâlnește pe Conița.

Luca

Un băiat curios și aventuros, care începe să descopere că lumea ascunde mult mai multe secrete decât pare.

Stuf

Un zân al naturii, legat de apă și de locurile liniștite unde cresc stufărișurile.

Frâncușa

O zână delicată și atentă, care îl însoțește pe Andrei și îl ajută să descopere magia din jurul lui.

Andrei

Un copil cu multă imaginație, care începe să vadă lumea cu alți ochi.

Florica

Bunica Elei, o femeie blândă și înțeleaptă, foarte apropiată de natură, fostă zână, care a ales să fie om pentru că se îndrăgostise. Descendența dintr-o fostă zână o face pe Ela un Binecuvântat.

Paula

O prezență importantă în viața Elei, mereu gata să o susțină și să o încurajeze. La început, îi este greu să creadă în existența zânelor, dar alege să își susțină fiica și, astfel, vede și zânele.

Muma Pădurii

Un spirit vechi al pădurii, protectoare a copacilor și a viețuitoarelor. Pe vremuri, era foarte strictă cu sarcina de protector și nu ierta nici cea mai mică abatere care ar fi putut pune în pericol pădurea.

Sfârma-Piatră

Este un uriaș din vremurile vechi și conducătorul unei comunități de spiriduși care trăiesc în peșterile adânci ale munților.

În forjele lor aprinse zi și noapte, spiridușii făceau odinioară arme și unelte pentru eroii lumii: Feți-Frumoși plecați să salveze domnițe, prinți aflați în căutarea aventurii sau voinici care se pregăteau să înfrunte zmei.

Știma Apelor

Spiritul apelor adânci, ființă primordială, protectoare și misterioasă.

Pe larg...
despre spiriduși

Ce se întâmplă în pădure,
rămâne în pădure

LBRIS

We know
books

Cu mulți, mulți ani în urmă

— **S**i acum ce fac? se întrebă Primăvara, fica cea mai mică a Timpului, uitându-se la calea lungă din fața ei. Aș putea să mă întorc, probabil că m-ar primi. Cu brațele deschise chiar. Dar asta vreau? Mai pot? Nici nu știu exact cum am ajuns aici, ce aș fi putut să schimb. Parcă m-a trăit totul pe mine, nu am trăit eu viața până acum...

Așa se gândea Primăvara, pășind pe poteca de nori ce ieșea din palatul părinților ei. Plecase spre Lumea oamenilor după ce înțeleșese că nu mai putea să stea cu părinții ei. Față de ea, erau atât de diferiți în gândire. Lucrurile se schimbau, evoluau și ea voia să se schimbe odată cu vremurile. Nu mai putea să audă: „Dar așa e de când lumea.” Nu mai putea să audă:

„trebuie”. Și, cel mai urât dintre toate: „Dar ce vor zice ceilalți?” Le spuneau în fiecare zi părinții ei, în timp ce îi decideau viitorul sub forma unor indicații. Nu îi impuneau întocmai, dar o conduceau, elegant, credeau ei, spre o lume pe care ei și-o închipuiseră pentru ea.

Poate că, după alte trei fete, babacii erau obișnuiți cu ce trebuie să facă și cum să se comporte o fată. Dar asta nu mai era problema ei. Nici faptul că mimozele alea de surori nu ieșiseră niciodată din cuvântul părinților. Da, i-a plăcut că cele trei mai mari o răsfățaseră toată copilăria ei, doar era cea mai mică, dar asta nu le dădea dreptul acum să își impună părerea când este vorba de viața ei. Și, vai, cât trăncăneau!

Mai ales Vara aia, cu gura cât o șură: „Ar trebui să înveți. Nu poți să faci așa lucrurile după cum îți vineție. Alții au studiat și testat înainte, ca tu să poți aplica cu succes ce s-a mai făcut.”

Apoi deșteapta aia de Toamnă: „Hai, lasă visarea! Pune mâna și gătește, că trebuie să înveți să folosești roadele pământului pe care le-ai creat!”

Și, în final, Iarna, care era pe zen mereu, dar tot păreristă: „Ascultă-i și tu pe ăștia de pe lângă tine când îți dau sfaturi, că știu mai bine ce și cum! lei

toate informațiile, stai cu ele, le dospești și, pac!, te prinzi tu la final ce îți face mai bine.”

Dacă ar fi fost doar ele trei, mai era cum era, că le-ar fi lăsat să vorbească, iar ea își vedea de treabă. Dar mama, Doamne! Era tot timpul cu ochii pe ea: „Ai dat drumul la razele soarelui? Ai împins norii? I-ai zis Iernii să o lase mai încet?” *Ok, am înțeles, ești Gaia și știi lucruri!* Dar chiar nu putea să o lase și pe ea să respire, să testeze, să facă după capul ei? Că de aia avea și ea mintea asta, ca să o folosească, nu să ia totul de-a gata. Unde era amprenta ei? Plus cojoacele astea odioase pe care le trântise pe ea. Umpluseră definitiv paharul. *Auzi, șapte!?! Șapte!!!*

Cu tata se mai înțelegea pe alocuri. Când era acasă și putea sta cu ea, el chiar o asculta, dar nu prea putea rămâne mult în același loc. Presupun că nu este așa simplu nici să fi Timpul. Cum bătea un orologiu, pe undeva, el trebuia să fugă. Ba colo, ba colo. Dar nu era asta problema ei. Ea avea dreptul la o mamă și un tată care să fie concentrați pe ea. Erau ei superimportanți și aveau responsabilități, iar tot Universul s-ar fi distrus dacă nu ar mai fi existat echilibru și ei nu și-ar fi făcut bine treaba. Și asta chiar nu era problema ei.

Voia să trăiască după regulile ei, să experimenteze, să învețe din greșeli, să vadă ce reguli i se potrivesc. Voia schimbare. Voia să trăiască!

Așa că, în dimineața asta, o duminică, se decisese. Era timpul să plece de acasă. Știa ce trebuia să facă pentru oameni, dar nu știa cine sunt ei. *Cum să servești unei planete, dacă tu nu o cunoști? De unde să știi cum să îi ajuți locuitorii, dacă nu ai trăit printre ei?* Ok! Surorile puteau face asta din castelul de cleștar din nori, dar ea nu avea cum. Plus că nu voia să facă asta. Și, dacă nu acum, atunci când? Când mama și tatăl îi dădeau mai multe responsabilități? Lasă, că de aia au făcut patru fete, să se ajute între ele! Ascultătoarele îi puteau lua din responsabilități până vedea ea ce are de făcut cu viața ei.

Oricum, de lăsat să plece așa, de bunăvoie, nu ar fi lăsat-o ai ei niciodată. Așa că se hotărâse să fugă. Acum, când castelul era plin. Convenția Planetelor Universului Șapte umplea casa cu o mulțime de ființe. Părinții se concentrau pe invitați și ea putea să alunece ușor din palat și să își vadă de drum. Până să se prindă ai ei că era plecată, ar fi fost departe.

Acum, pășind agale pe câte un nor care o ducea mai aproape de planul pe care îl tot construia de luni bune, se întreba dacă, totuși, făcuse bine.